

עלון קיבוץ נירים

גיליון מספר 706 ינואר 2016 שבט תשע"ו

עברנו עם חדר האוכל לקומונה הישנה.
השניצל הוא אותו שניצל, והקופה רושמת.
אבל מה יהיה - שואלים בין ביס לביס

פתחנו את שנת
השבועים בחדר
האוכל הצנוע
בגזירת סרט,
מתוקים, דגלים
ו... דגלונים

שנת 2015 הסתיימה ונכנסה שנה אזרחית חדשה, שנת 2016, אצלנו התקיימה מסיבת סילבסטר מסורתית בברביט. למרות הגשם והקור, הגיעו צעירים וצעירים ברוחם לחגוג את כניסתה של 2016 במסיבת ריקודים, בספירה לאחר לקראת חצות ובהרמת כוסית. זו הזדמנות להודות לצוות המארגן. עם פתיחתה של השנה החדשה, נפרדנו מחדר האוכל ועברנו לחדר האוכל הזמני בקומנה. חדר האוכל הוא ללא ספק מונומנט בלב הקיבוץ, והיה עבור כל אחד מאיתנו מקום שטומן בחובו הרבה יותר מחדר שבו אוכלים. על כך בהרחבה בכתבה בגיליון.

"ט"ו בשבט הגיע חג לאילנות", הרבה מאבקים היו השנה בכל הקשור לעצים בנירים, פרויקט התשתיות, לצד ההתחדשות בכבישים גבה מחיר בהיבט עצים וצמחים בחצר, אבל נראה כי צוות הנוי שלנו הצליח על אף הקשיים, לעמוד במשימה המאתגרת, לחדש את הצמחייה בכל פינה בה הסתיים הפרויקט, ובהחלט ליצור עבור כולנו סביבה ירוקה ונעימה, זה לגמרי לא מובן מאליו - ט"ו בשבט הוא הזדמנות נהדרת לומר תודה לצוות הנוי.

שנת השבעים לנירים נפתחה החודש, אמנם הגשם והקור גרמו לרבים להשאר בבית, אבל השנה הקרובה תהיה עמוסה וגדושה באירועים שונים לכבוד שבעים לנירים. הצוות המוביל עשה מאמץ לתכנן פעילויות מגוונות שיתאימו לכלל האוכלוסייה מאפס ועד מאה. מצורפת לגיליון תכנית שנתית על מנת שתשריינו את התאריכים ביומנים.

בגיליון הקודם פרסמנו ראיון שערכתי עם חני אמיניה על עבודתה בכנסת, בגיליון הזה מופיע ראיון עם יובל בוכשטב על תחביב מקסים שאולי בבוא היום יהפוך למקצוע. נראה כי זוהי תחילתו של מדור חדש ב"יחדיו" המלווה בכל פעם בן קיבוץ העוסק בעבודה מעניינת או בעל תחביב מיוחד, אשמח

לפרסם בכל גיליון ראיון עם בן קיבוץ שיספר לנו על תחום עיסוקו.

אדם לוי נפגש עם אורן בוכשטב ושמע ממנו על צמ"ד צעיר, הכתבה בגיליון. פטו מספר על כנס הקליטה הקרוב, ענבל מספרת על דרום-אדום בנירים, וגם: אדל מספרת על נסיעתה לקולרדו, בר מספר על נסיעתם לקרקוב, ועוד סיפור מיוחד שקשור לאיגלו שלנו.

ישנם המדורים הקבועים- קולטורה"ה- תרבות בנירים, חפץ חשוד- נמרוד חפץ, קטע-קטע - אדם לוי, פינת הנוסטלגיה - שגיא בשן.

מאחלת לכולנו שתהיה שנה אזרחית שקטה ובטוחה. שתהיה לנו שנת שבעים לתפארת.

ט"ו בשבט שמח ופורח.

וכמובן- קריאה מהנה!

לירז

איך זה להיות עץ?

דתיה בן דור

פעם שאלתי עץ -

"עץ, איך זה להיות עץ?"

"אתה ודאי מתלוצץ" - אמר העץ.

"לא ולא", אמרתי - "ברצינות גמורה,

זה טוב או רע?"

"רע?" תמה העץ. "מדוע?"

"ולא אכפת לך שאתה תקוע כל השבוע?"

"אינני תקוע, אני הרי נטוע"

"ולא מתחשק לך לפעמים ללכת לבקר חברים

או לראות מה נשמע במקומות אחרים?"

"אין לי כל צורך לנוד ולנוע.

ציפורים מזמרות לי באופן קבוע

פרפרים לי נושקים, מלטפת הרוח

ולנגד עיני כל האופק פתוח."

"ובלילה כשכולם ישנים - אז מה?"

"בלילה אני מאזין לדממה

ושומע

איך נושמת האדמה

איך פרות מבשילים

איך יורדים הטללים

ובתוך ענפי ישנים גוזלים ואני שומר על שנתם."

"אני אוהב אותך עץ" - אמרתי

והלכתי אל גני

ונטעתי לי עץ מול חלוני.

תמונת החודש

צוות העלון: לירז אנקר לוי, עדו רז, נמרוד חפץ, ארנון אבני, אדם לוי, ענת חפץ.

צרו קשר: alon.nirim@gmail.com

חדר האוכל - הגלגול הבא / לירז

לקראת השיפוץ עבר חדר האוכל למבנה ה'קומונה' שעמד בשימומו. הפסימיסטים אומרים - בדרכו האחרונה האופטימיסטים אומרים ירד לעמדת המתנה לקראת המופע החדש. עד שיוכרע הויכוח, קצת נוסטאלגיה ותובנות ממי שפעם בחשו את 'הסיר הגדול' והפעילו את מכונת שטיפת הכלים.

תאי הדואר בקומת הכניסה ולוחות המודעות, הויטרינה ששינתה פניה בהתאם לחג או מועד, הרחבה הגדולה המקורה שהכי כיף להחליק עליה בסקייטים (רולרליידס) או לנסוע באופניים, אבל אסור.

וכמובן גם חיי תרבות פעילים ידע חדר האוכל- חגים כמו ראש השנה וליל הסדר, פורים ילדים ופורים חברים, סילבסטר, הרצאות וערבי תרבות. ושיחות הקיבוץ... מה לא נאמר שם, בחדר האוכל...

שוחחתי עם חברים שעבדו במטבח, בחדר האוכל, ובאקונומיה, ביקשתי מהם להעלות זיכרונות ולספר על התקופה בה עבדו. כי הזכרונות והחויות, זה בעצם כל מה שנשאר מהמבנה שהיה למרכז חיי הקהילה וטומן בחובו כל כך הרבה סיפורים ונוסטלגיה עבור כל אחד מאיתנו.

עמליה ירקוני: בישלתי כשיצאתי לפנסיה מבית הספר, זה היה בשנות ה-60 או ה-70, ריכזתי את צוות העובדים (אז היו הרבה) ובישלתי. מה שאהבתי לבשל זה ארוחות סיניות, אנשים

היו מאוד מרוצים מזה ועשינו את זה פעם בשבוע. היה תענוג לבשל זה היה ממש כיף.

שבע קלגוד: בישלתי הרבה שנים בהפסקות, זה היה בשנות ה-60 וה-70. עבדתי בחינוך, כשנמאס לי עברתי לעבוד במטבח, וכשנמאס לי עברתי לרפת. בישלתי לכל הקיבוץ, לא באו בטענות אז אני חושבת שהיו מרוצים מהאוכל שלי. כשהיו תלונות הייתי אומרת לאנשים שילכו לאכול בעין- השלושה. למדתי בישול ברופין, באותה תקופה מי שבישל היה עומד ומחלק את המנות. אהבתי לעבוד במטבח. עשיתי את החתונה של חיימקה ופרנסין בחדר האוכל. אנשים אהבו את הטשולנט שלי. אני לא אוהבת מתוק אז כשהייתי צריכה לבשל צימס דובון היה טועם, אני אף פעם לא טעמתי את זה. עליזה רז היתה האקונומית והיא היתה עוזרת לי בחישובים כשהיה צריך לחשב. חנה בר היתה האקונומית, כשהיה נגמר האוכל היא היתה אומרת לי: "אל תבשלי טעים אז האוכל לא יגמר".

עליזה רז: עבדתי באקונומיה באמצע שנות ה-60 (כשחדר האוכל היה עדיין בצריך). לאחר מכן עבדתי שוב במבנה החדש. אני זוכרת ששנאתי את העבודה הזו, חייבו אותי

שבע קלגוד:
"אנשים אהבו את הטשולנט שלי. אני לא אוהבת מתוק אז כשהייתי צריכה לבשל צימס דובון היה טועם, אני אף פעם לא טעמתי את זה."

למעלה: הסעודה האחרונה לפני המעבר לקומונה. למטה: חדר האוכל של ישו (נגמר רע מאוד)

ארוחות ערב פשוטות שהיו בעיקר מפגש חברתי. היה במטבח את הצמחוני ואת הדיאטה. היו תקופות של "חלוקה", יום קבוע בשבוע שמגיעים לקבל חמאה, פרילי, נקניק וגבינה צהובה לפי כמות הנפשות במשפחה. היו את מדפי הלחם הגדולים, ואת המקרר הקטן והמקרר הגדול. היה את חדר הקמח והסוכר, אפשר היה לבוא למלא ולקחת הביתה. צורת הישיבה המיוחדת כך שכל היושבים משקיפים לעבר מי שלוקח מגש או מנה, ההתלחשויות כשנכנס לחדר האוכל אורח או מישהו חדש, סקירת מתנדבים או גרעינים חדשים שהגיעו לקיבוץ כמו במסלול תצוגת אופנה. תקופות בהן היה מגיש הגיש את המנה הבשרית ומגיש שהגיש צמחוני. המקומות הקבועים שאסור לתפוס לחברים מסויימים, וכמובן "שולחן המתנדבים", שולחן עובדי הרפת, שולחן הפלחה ושולחן עובדי השלחין, זה מגיע ונכנס עם בוך וזה עם מגפיים מהרפת...

האקונומיה היתה ממלכה שכמעט כל בן קיבוץ זוכר, יורדים במדרגות הלולייניות ומגיעים לסופר בקנה מידה מטורף (בהתאם לאותה התקופה). הרמפה- ששימשה תמיד נקודת איסוף לטיולים.

וקיבלתי את דין התנועה. שבע היתה שבע היתה המבשלת, האוכל שלה היה טעים. בזמני עוד היתה תקופת הצנע, היינו מוגבלים בהיבט של מה אפשר או אי אפשר להשיג. בימי שלישי היתה חמאה עם לחמניות וקקאו, כל אחד היה "הופך כיסא" והיינו רואים סרט. יום אחד הגשנו את הלחמניות והקקאו ביום שני, אז כולם "הפכו כיסא" והתארגנו לצפייה בסרט.

סימה כספי: עבדתי בחדר האוכל ובישלתי בסוף שנות ה-70, אנשים אהבו מאוד את הדגים שהכנתי. מושיק היה אקונום והוא מאוד אהב דגים והיה מביא בכל שבוע. גם כשסיימתי לעבוד הזכירו לי את הדגים שבישלתי. אני זוכרת שהייתי בהריון עם הילה ולא רציתי שידעו שאני בהריון אז עשיתי את כל העבודות כדי שלא ידעו שאני בהריון, לא רציתי לבקש עזרה והייתי סוחבת הכל, עד חודש חמישי לא ידעו שאני בהריון. לא כל כך אהבתי את העבודה במטבח אבל המזל שלי היה שאנשים כל הזמן פירגנו לי על האוכל שלי, חצקול הזכיר לי שנים אחרי שסיימתי לעבוד כמה האוכל שלי היה טעים.

ברכה בלושטיין: עבדתי בשנות השמונים, התחלתי בדיאטה, עברתי להיות טבחית שנים רבות, לאחר מכן חנה בר הציעה לי צאת לקורס אקונומים שנמשך שנה ברופין ואז עברתי לרכז את האקונומיה. זה כלל ארגון חתונות, בר מצוות, חגים, ארועים. אני זוכרת שבערב ליל הסדר, יוגב היה קטן ונפל מעץ, הייתי צריכה לנסוע איתו למיון. לא ידעתי מה אני עושה, יש לי לארגן את החג. אביבה גולן ובן זוגה התנדבו לקחת את יוגב לבית החולים כי אני הייתי חייבת להיות שם ולסיים את ההכנות לחג. יוגב חזר עם גבס והיה חג. זיכרון נוסף- אריה גניסלב כחשמלאי בא להחליף מנורה בחדר האוכל, פתאום שמעתי צרחת, הוא נפל מהסולם ונקלע בין הסולם לרצפה, שנים לא שכחנו את

ברכה:

**"היינו מתארגנות
ערב קודם, ציונה,
שבע, בתיה, נועה היו
מגיעות מכינות את
העיסות, מגלגלות,
שבע בוחשת בסירים
הענקיים, זו היתה
חווייה. כולן היו באות
לגלגל קניידלך
וגפילטע-פיש, לטגן
סופגניות. זו היתה
תקופה יפה".**

זה. והייתה את החלוקה המפורסמת- לכל משפחה היה ניקוד והיו מחלקים פרי, מוצרי חלב, אבל זה היה שידרוג ממה שהיה לפני, כי בהתחלה, היו מחלקים רק 2-3 פריטים ואני הגדלתי ושדרגתי. עבדתי המון זמן ליד שבע ולמדתי ממנה המון, היא היתה הגורו שלי בנושא. היינו מתארגנות ערב קודם, ציונה, שבע, בתיה, נועה היו מגיעות מכינות את העיסות, מגלגלות, שבע בוחשת בסירים הענקיים, זו היתה חוויה. כולן היו באות לגלגל קניידלך וגפילטע-פיש, לטגן סופגניות. זו היתה תקופה יפה. עכשיו הכל עסקי ואז ראו הרבה יותר את הצד החברתי, צריך לגלגל אז כולן מתגייסות ומגיעות היתה רוח אחרת של עשייה.

שלמה גולדשטיין: בישלתי בתורנות שבת, החל מאמצע שנות ה-90 בתקופה בה הורסיו היה אקונום. עם הורסיו יכולתי לבחור את המצרכים ואת התפריט שאבשל ומאוד אהבתי את החופש שהיה לי בבחירה. אנשים אהבו מרקים, גולש ואסאדו. הכל היה מהלב בלי להתחשב בשעון, העיקר שיצא טוב.

ענבל חמאוי: עבדתי מכיתה ח' ועד אחרי הצבא במטבח. בהתחלה הייתי בארוחת ערב, קילופים ועזרה

לבישול ובהמשך התקדמתי ונשארתי בדיאטה- צמחוני. אני לא אשכח את ניקוי העופות, ברכה היתה האקונומית והיתה מעמידה אותנו בשש בבוקר מול פיילה ענקית מלאה עופות לנקות את העופות, מאז לא אכלתי עוף כמה חודשים. כשעבדתי בצמחוני היה לי מאוד חשוב לגוון את המנות מעבר לשניצל תירס וסווייה, להיות יצירתית. בכיתה יב' פעם אחת הטבח היה חולה והורסיו (שהיה אז האקונום) נתן לי את הכבוד לבשל לכל הקיבוץ, עמדתי במשימה בגבורה למרות שמתתי מפחד. עבדתי עם יפק'ה, עם דוד שאמי. אני זוכרת שיפק'ה שהיתה צמחונית אדוקה תמיד המליצה בחום על מנות הבשר למרות שמעולם לא טעמה מהן. בסך הכל

היה כיף.

דניאלה שני: עבדתי תקופה לא ארוכה לפני שגבי נכנס, הייתי לצידה של רות שאמי בעזרה בדיאטה ובצמחוני. היתה אוריה נחמדה, בחורף היה קר בבקרים ודוד לב היה מכין דייסות קווקר וסולת.

היה כיף.

מוסה דובדבני: הייתי אחראי אחזקה בשנים הראשונות של חדר האוכל, בין השנים 2000-2007 הייתי אקונום. הייתי בתקופת ההפרטה ובתקופה שלפנייה

והיה מדהים לראות איך כמות הזבל שהצטבר מאוכל שאנשים זרקו הצטמצמה פי 3 לאחר המעבר להפרטה. כלומר, פחות לקחו ופחות זרקו.

גבי אנקר: בישלתי כמעט חמש שנים, התחלתי בשנת 2003, במקביל למדתי יום בשבוע בתדמור, אחרי שנה עשיתי סטאז' של שנה במלון דן פנורמה בתל אביב, הכרתי את השף

מהתיכון. כבר אז השף שאיתו עבדתי, הגיע לביקור בנירים ואמר לי שמבחינה כלכלית, זה לא כלכלי ולא מצדיק. עלה רעיון של איחוד מטבחים עם ניר-עוז או מגן אבל זה לא יצא לפועל. אחר כך אבי לופו החליף את מוסה דובדבני כמנהל ענף המזון ואז גם עברו להפרטה. מאוד אהבתי את העבודה, למרות שזו עבודה פיזית קשה במתח ולחץ נוראי. כל מי שעבד באזור השתדל להגיע לאכול צהריים בנירים וזה היה הסימן שאנשים היו מרוצים.

רותם איסר: בישלתי במטבח במשך 4 שנים החל משנת 2004, כאשר חזרנו לנירים. מאוד אהבתי את העבודה במטבח לצד גבי אנקר שבישל איתי ולצד גבי שליכר שהיה אז האקונום. היה תפריט קבוע ומדי פעם היינו עושים דברים מיוחדים, כמו למשל יום אסאדו, גבי אנקר היה מציב עמדה בחדר האוכל, פורס את הבשר במקום, ומגיש לאנשים, היה יום מקסיקני עם טורטיות ומאכלים ייחודיים, יום איטלקי בו סידרנו את כל חדר האוכל כמו מסעדה איטלקית ומגישים ישירות

עדי שי:

"אחד הדברים

שאהבתי הוא הקשר

עם הסועדים. בעיקר

את הגיל השלישי,

מהם הייתי שומעת

סיפורים על מה שהיה

וממש הכרתי כל

אחד ואחת מהם".

לצלחת במקום שיקחו לבד מהעגלה וזה היה ממש כיף. היה יום של חומס ובשר, גבי היה מכין לכל אחד צלחת במקום, היה יחס אישי וחם. יש לי זכרונות מאוד טובים מהתקופה הזו.

עדי שי: התחלתי לעבוד בחדר האוכל בספטמבר 2012, עם כניסת הקיטרינג מאור הנר והשינוי הגדול בהסעדה. אחד הדברים שאהבתי הוא הקשר עם הסועדים. בעיקר את הגיל השלישי, מהם הייתי שומעת סיפורים על מה שהיה וממש הכרתי כל אחד ואחת מהם. הכרתי את ההרגלים שלהם, הטעמים שלהם וכמובן את הצרכים שלהם. כשהגיעו מנות מסוימות שאנשים אהבו, התקשרתי אליהם באופן אישי והודעתי על המנה. פעם אחת בזמן סערה הצעתי לעשות משלוחים הביתה, כמובן שרובם סירבו כי העדיפו לבוא בשביל החברה.

מה שבטוח בחדר האוכל זה אנה. בימי ישיבי בערב גם עם יעקב הבעל הנאמן

אנחנו לא רואים בצעירים מרכז רווח

ראיון עם אורן בוכשטב, רכז צוות צמיחה דמוגרפית צעיר / אדם לוי

על הצוות

מי מוגדרים 'צעירים' בנירים?

מנערי יב' (החל מפסח) ועד גילאי 28-30, כולל תושבים וקבוצת שנת השירות. בסה"כ כ-60 צעירים, מתוכם מתגוררים בנירים ביום-יום 12 צעירים לפני ואחרי צבא ו-11 שינשנים. ח"ץ בנירים לא יכול להיות מבוסס רק על בנינו, כי זו פשוט שכבה קטנה מדי. יש צורך בתגבור חיצוני.

מי הם חברי הצוות?

חברי הצוות הם תקווה, מוטי לבאן, ארז, סיוון ועדי שער כנציגת הצעירים. נוכחותו של נציג צעיר היא חשובה, כיוון שהוא נותן לנו איזושהי חוות דעת של הצעירים, וגם מעביר מסרים שלנו אליהם. זו פונקציה מאוד חשובה, שצריך לשמור עליה. הייתי רוצה לראות יותר צעירים בוועדה הזאת, אבל כולם עסוקים - עובדים, לומדים, מטיילים.. אין להם זמן לוועדות.

בגלגול הקודם היה שמו של הצוות ח"ץ - "חברה צעירה".

מדוע הוא שונה?

אחרי השינוי בקיבוץ היה שינוי מחשבתי בנושא הדמוגרפי, והייתה התייחסות אל הצעירים כחלק מתהליך הקליטה של נירים. התפיסה הייתה שיש לראות בצעירי הקיבוץ חלק מפוטנציאל הקליטה העתידי. לדעתי זו מחשבה שאחרי כמה שנים נראית בעייתית. בוגר י"ב, ש"ש או חייל בצבא, כל נושא הקליטה עדיין לא מעניין אותו. הצרכים שלו הם

שונים לגמרי. אנחנו לא שואלים נער ב-י"ב "מתי אתה הולך להיות חבר קיבוץ?". אין בזה היגיון. אבל ברגע שהוא מסיים לימודים אז כן, בהחלט תהיה הכוונה והסברה לקראת חברות בקיבוץ.

ברור שההתנהלות היא כחלק מתהליך של קליטה, אבל קודם כל אנחנו רוצים שיהיה גוף פעיל בקיבוץ, שיגור בשכונה אחת. כחלק מהתהליך, לקראת סיום התקופה, תהיה אפשרות לקליטה לחברות. בהתאם לגישה הזו, הוחלט לשנות את הגדרת התפקיד של הצוות, ולהפעיל אותו כ-וועדת צעירים, שהיא מוכוונת צעירים, ולא כחלק מצמ"ד. זו מעין חזרה לאחור אל הח"ץ, אבל אני חושב שזה יותר נכון. החשיבה צריכה להיות שונה.

מה הן דרכי ההתקשרות שלכם עם הצעירים?

בתקופת פסח י"ב, עם המעבר לח"ץ, מוצמד מקשר שמסייע לקבוצה, כולל מעבר לדירה למי שרוצה, והוא נשאר עם הקבוצה עד סוף הצבא. כרגע זה עובד עם שתי קבוצות (בליווי תקוה וסיוון), ועבורן המקשרים הם כתובת - לקשר עם הקיבוץ, עבודה, דיור וכו'.

אני, כמרכז, מנסה בכל שלב של מעבר לדבר עם הצעירים (שחרור מהצבא, חזרה מהטיול, התחלת וסיום לימודים וכו'). הייתי רוצה לקיים יותר שיחות אישיות, אבל לצערי זה לא קורה.

מפגש הצעירים ותוצאותיו

היוזמה הייתה של ענת חפץ. הייתה תחושה שהקבוצה הזו לא טופלה מספיק טוב אחרי המלחמה, והחלטנו שאנחנו רוצים לדבר עם הצעירים ולשמוע אותם. אני חושב שהפקנו מהמפגש הרבה תובנות.

המפגש, שנמשך 3-4 שעות, הובל על ידי יפעת ניימן, היועצת הארגונית של פרויקט 'מאיחוי לבנינו'. התהליך התחיל

מפגש צעירים

אנחנו לא שואלים נער ב-י"ב "מתי אתה הולך להיות חבר קיבוץ?". אין בזה היגיון.

בארבע קבוצות קטנות ואקראיות, בהן הועלו נושאי דיון, בעיות ותחושות כלפי הקיבוץ, נמשך בשיחה משותפת בה דנו בסוגיות שעלו, והסתיים בארוחת צהריים על-האש. הגיעו די הרבה חברים.

מתוך המפגש עלו מספר נושאים שהתחלנו לטפל בהם. למשל נושא הדיר, שהוצג כמטופל בצורה לא טובה. הועלתה הבעייתיות מבחינת תחזוקה ומחירים, והרצון שהדירות יהיו זמינות לתקופות קצרות, ובאופן כללי שההתייחסות אל הצעירים לא תהיה כאל תושבים זמניים. אנחנו לא רואים בצעירים מרכז רווח, ורוצים להגיע למצב מאוזן. שמצד אחד הקיבוץ לא יסבסד את המגורים, ומצד שני גם לא ירוויח עליהם. לצורך כך אנחנו רוצים לראות מוני חשמל בכל דירה, כך שישולמו הוצאות החשמל בפועל - לא פחות ולא יותר. מבחינת האחזקה, יש לנו הערכה פחות או יותר של העלויות הכספיות, והרצון שלנו הוא ששכר הדירה שצעיר משלם מרגע שהוא מקבל חדר ב-י"ב ועד גיל 28 יכסה אותו.

קבוצת 'מועדפת' וקשיי תעסוקה
הועלתה הצעה שלא להביא שינשינים בשנה הבאה, ולגבש קבוצת עבודה מועדפת. איפה זה עומד?

ההחלטה לעבור מש"ש (שנת שירות) לקבוצת 'עבודה מועדפת' הייתה אחד מהנושאים שעלו במפגש הצעירים. הייתה אמירה שהחיבור של הח"ץ עם הש"ש לא מספיק טוב, בעיקר בשל הפרש הגילאים. לכן אנחנו חושבים ששכבת הגילאים של ה-'מועדפת' (20 פלוס) יותר מתאימה. המזכירות החליטה בחיוב על הבאת קבוצה שכזו, ועכשיו צריך להוציא את זה לפועל ולהחליט אם לוקחים גוף חיצוני או מתארגנים באופן עצמאי. רעיון קבוצות 'העבודה המועדפת' מתפתח מאוד בארץ, וכיום בכל קיבוץ בערבה יש קבוצה כזאת, בצפון יש הרבה ובאזור שלנו יש בחולית ובסופה.

התכנית היא להביא קבוצה של 8-10 בנים ובנות, שיתגוררו בזוגות בדירות שכרגע מאכלסות את השינשינים (שני הבתים בצבע ורוד ובז' מול המספרה), ויעבדו בגד"ש, באבוקדו

התכנית היא להביא קבוצה של 8-10 בנים ובנות, שיתגוררו בזוגות בדירות שכרגע מאכלסות את השינשינים (שני הבתים בצבע ורוד ובז' מול המספרה), ויעבדו בגד"ש, באבוקדו וברפת, לתקופה של שנה.

וברפת, לתקופה של שנה. מאז השינוי נוצרו סיטואציות בעיתיות, בהן בנים נתקלו בקשיים במציאת מקום עבודה. בעבר כשי"בניק היה מגיע לחודשיים היו אומרים לו: "יאללה, תבוא לקטוף אבוקדו", וזהו. אבל היום זה כבר לא עובד ככה. אף אחד לא חייב להעסיק. אחת הבעיות בקבוצת "העבודה המועדפת" היא איך למנוע מצב שבו אתה 'חוסם' חברה שלנו. לכן אנחנו עושים תכנון, כדי לראות צפי הגעה לענפים, ולראות מי מגיע מתי. אם צעיר משתחרר מהצבא ותאריך השחרור שלו ידוע, ניתן לשריין לו מקום עבודה. אבל אם משהו חוזר מחו"ל, ולא תכנן מראש ולא הודיע, יכול להיות שהוא יחזור ולא יהיה לו מקום. האם בגלל זה לוותר על 'עבודה מועדפת'? אני חושב שבסך הכל היתרונות יותר גדולים מהחסרונות, אבל ברור שהסיפור הזה יעלה, וככל שנתכנן את זה יותר טוב כך יהיו פחות מקרים של בעיות במציאת מקום עבודה. ועדיין יש כאן בעיה של תעסוקה לטווחים קצרים - עוד לא פתרנו אותה.

ח"ץ קדימה
אני מנסה כבר הרבה זמן לייצר הכוונה לפעילות תרבותית-חברתית של הח"ץ. בינתיים ללא הצלחה. דברים פשוטים: לעשות ארוחת ערב פעם בשבוע בברביט, לראות סרט, לעשות טיולים ביחד, לנסוע לים בקיץ - אפילו טיול ח"ץ לא התקיים השנה, וזה חבל. הרבה גם תלוי בצעירים, כי אם יהיו חברה עם יוזמה העסק ילך - אם הם יהיו רדומים הדברים ייראו בהתאם. אני רואה בח"ץ מעין "בסיס אם". מקום שהוא בית, שאפשר לחזור אליו, שיש לך בו חברים ופעילות חברתית ותרבותית לצעירים. לכן חשוב שיהיה ברביט, כאיזשהו מרכז פעילות, וליצור תנאים מתאימים מבחינת דיר, חברה ועבודה, ובהחלט לתת תנאים מועדפים, כדי לגבש כאן קבוצת צעירים גדולה ורחבה. אני מקווה שקיבוץ נירים יהיה בסיס אם טוב לצעיריו. שיבואו אליו בשמחה, יישארו בשמחה ויהיו פעילים, וזה יעשה הרבה טוב לכולם - גם להם וגם לקיבוץ. אני חושב שקיבוץ בלי צעירים חסר פן חברתי חשוב, ואני מקווה שנצליח לבנות חברת צעירים.

ערב ב'ברביט' 2015

נירים כמשל מיכל קלי

כשמיכל הייתה בת ארבע, אבא שלה, אלישע בנה את האיגלו, (בתמונה הקטנה עם ההורים) הפלא הארכיטקטוני שעומד יציב עד עצם היום הזה ליד הגן. לירז פגשה אותה כמרצה במפגש שעסק בעבודה סוציאלית וחוסן במכללת ספיר. לא במקרה היה לנירים ייצוג נכבד באירוע. למיכל היו זיכרונות יפים מלפני חמישים שנה

מיכל נולדה בנירים בשנת 1951, בת לאלישע ופנינה קלי, שניהם מגדוד נירים שהגיע לדנגור בשנת 1946. היום היא ד"ר מיכל פינקלשטיין, מתגוררת בחיפה, נשואה, אמא לארבעה ילדים, חוקרת בתחום הטראומה בעבודה סוציאלית, מרצה במכללה האקדמית צפת.

ביום שני 11/1 פגשתי את מיכל במכללת ספיר במסגרת כנס בנושא: "אתגרים והזדמנויות ייחודיים לעבודה סוציאלית באזורים פריפריאליים".

מיכל ארגנה במסגרת הכנס, מושב בנושא: "משבר, התמודדות וחוסן: נירים כמשל". לכנס הגיעו מרצים וסטודנטים לעבודה סוציאלית ממכללות שונות ברחבי הארץ: מכללת צפת, מכללת עמק יזרעאל, מכללת תל-חי, רופין וספיר. במושב שארגנה מיכל השתתפו: רינת גלילי, אסתר בוכשטב, ענת חפץ, גדי (שהצטרף באמצע) ואני. סיפרנו על נירים בתקופת "צוק איתן",

וענינו לשאלות שמיכל הכינה מראש, תוך ניסיון להעביר לקהל של הסגל האקדמי ושל הסטודנטים מסרים הקשורים לתחום הלימודים שלהם, החשיפה לקהילה שחוותה טראומה והתמודדות עם אתגרים קשים במהלך המלחמה, ביום הארוך של ה-26 באוגוסט ובתקופה שלאחר מכן. הכנס והמושב היו חשובים מאוד, הבחירה של מיכל בנירים איננה מקרית. כאמור, מיכל נולדה בנירים ועד היום היא מאוד גאה לספר על שנות ילדותה כאן.

בסיום הכנס ישבתי לשיחה בארבע עיניים עם מיכל, היה לי ברור שאפרסם את תוכן השיחה, שהרי סיפורה של מיכל מדבר אל כל כך הרבה אנשים בנירים. מיכל מאוד שמחה לשתף פעולה ולדבר על זיכרונות מנירים, על תקופת ילדותה המוקדמת.

"נולדתי בהפרש של כמה ימים מרותי גבעולי (הבת של שאול גבעולי), היינו חמישייה שנולדה באותו שנתון: עוזי נפתליהו, אורי זומר (אוריליין...), יגאל, רותי גבעולי ואני. סביב גיל שנתיים חיברו אותנו עם הקבוצה הראשונה של נירים שכללה את אמיר אבני, יעל חפץ, יעל אגמון, אפרת שפרוני וילדים נוספים שאיני זוכרת. היינו בערך 14 ילדים, עמליה הייתה

המטפלת שלנו. סביב גיל חמש הפרידו אותנו מהילדים הבוגרים וחיברו אותנו עם הצעירים (אני זוכרת את אורנה גל ונמרוד חפץ), בשלב הזה שושנה אגמון הייתה הגננת שלנו ואני מאוד אהבתי אותה.

בתקופה ההיא, היה נהוג בנירים כי כל הורה עושה מתנה לקיבוץ, לכבוד יום ההולדת הרביעי של הילד שלו. אבא שלי בנה את האיגלו (המפורסם), יש לי תמונות עם אבא במהלך הבנייה.

יש לי זיכרונות מהתקופה בה היינו בנירים, אני זוכרת את ההתקפה על נירים בשנת 1954 כששפרון נהרג, אני זוכרת שהיה בחצר טנק שהיה שלל והיינו מטפסים עליו. אני זוכרת שאמיר פחד לחזור אחרי ה"הקמה" ל"חדר" של ההורים והייתי מלווה אותו. יש לי זיכרונות מהשיבה במקלט במלחמת סיני, וגם מחגיגת פורים, כשכל החברים התחפשו.

יש לי המון זיכרונות טובים מהילדות בנירים, למרות שאני זוכרת שלהורים שלי היה מאוד קשה עם החינוך הקיבוצי. כשהייתי בת שבע, עזבו הורי את נירים.

למדתי עבודה סוציאלית ובגיל 55, שנחשב מאוד מאוחר בתחום האקדמיה, סיימתי את הדוקטורט שלי בתחומי חוסן וטראומה. שניים מבני גרים בדרום - בבאר מלכה ובמדרשת בן גוריון.

לפני שנה וחצי עשיתי מחקר על "חוסן משפחתי" - כלומר, מדידת החוסן של ההורה וגם של המתבגר באותה משפחה, ובמחקר השתתפו גם משפחות מנירים.

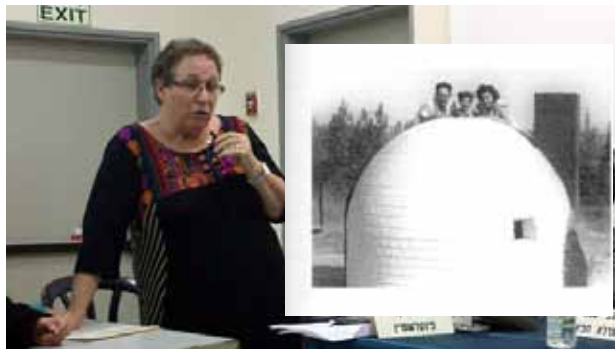
כשעלה הרעיון לכנס הייתי מאוד עסוקה ובתחילה חשבתי שלא אשתתף. אבל, מאחר ויכולתי לבחור את הנושא בעצמי, חשתי, כי חשוב

לי לעסוק ב"נירים", במיוחד בעקבות "צוק איתן". הגעתי לענת חפץ, שעזרה לי מאוד יחד עם האחרים, נפגשנו בנירים וכך התחלנו לבנות את מושב הכנס. זו הייתה חוויה מאוד משמעותית עבורי, של היכרות מחדש ולמידה על האנשים במקום בו נולדתי.

משתתפי המושב, ענת, רינת, אסתר, לירז וגדי, השמיעו לקהל המרצים והסטודנטים שנכחו במושב, קול ייחודי והביאו את עצמם באופן מאוד אותנטי. עד כה, לא הזדמן לקהל הזה, להיפגש כך, עם אירועים כאלו מקרוב, ולכן התרומה של אנשי נירים בכנס היא ענקית.

מיכל אמרה: "שיתוף הפעולה עם האנשים מנירים עורר בי תחושה כי הם מיוחדים ומהווים מרקם אנושי מקסים של רגישות, אינטליגנציה ואומץ. משמעותי לי לדעת שאני נולדתי שם. הורי היו מאוד קשורים לנירים, ממש בנימי נפשם. אמי, פנינה קלי, שהיא עדיין בחיים, אשר עודדה אותי ותמכה ברעיון הכנס על נירים, חשה כי גם עבורה זו ללא ספק סגירת מעגל.

לירז

גיוס הורים סנונית/ עינב מאור

הורי סנונית התגייסו לשיפור ושיפוץ סביבת המרכזן לשמחתנו המוטיבציה הרקיעה שחקים וגם חדרים שלא נכללו בתכנון המקורי קיבלו יחס וטיפול

לפני כחודש התגייסו הורי מרכזן סנונית, ותרמו את מיטב שעות השבת לשיפוץ מספר חדרים במרכזן והקמת חצר גרוטאות. הגיוס היה שיאו של תהליך ארוך וממושך שהתחלנו, חן ואנוכי, כבר בקיץ מול צוות המרכזן וחברת הילדים, והתוצאה נהדרת.

כאמהות לילדים העולים לכיתה א', עלתה בנו השאלה למה בעצם אין חצר גרוטאות בסנונית? הרי הילדים נהנים ומרוויחים כל כך מהמשחק בחצר הגן. הרי גם בבית הספר בכיתה א' עדיין יוצאים לשחק בחצר כזו. החלטנו לפנות לצוות בהצעה להקים בסנונית חצר גרוטאות במהלך הקיץ, מתוך מחשבה שלילדים העולים מן הגן זה יהיה המשך טבעי והגדולים בוודאי יצטרפו.

מתוך הבנה של הקשיים שמערכת החינוך בנירים נמצאה בהם במהלך החודשים האחרונים מחד, והקושי שלנו לחשוב שהמקום בו ילדינו מבלים שעות רבות טעון שיפור מאידך, נפלה ההחלטה לנסות ולגייס את ההורים. לאחר החגים הוחלט בשיתוף הצוות במרכזן על הקמת וועד הכולל הורים מתנדבים (חן, שרה, פאר ואני) ואחד הדברים הראשונים שהחלטנו לנסות להוציא לפועל היה גיוס ההורים לשיפור התנאים במרכזן.

החלטנו להתמקד, מלבד בהקמת חצר הגרוטאות, גם בצביעה ושיפוץ של פינת הבובות, חלל המשחק העיקרי בסנונית, שהיה במצב ירוד. פנינו להורים וביקשנו להתחיל ולאסוף צעצועים וחפצים ישנים להעשרת הפינה והחצר, נירלט תרמו צבע וחומר מילוי לקיר, נקנו חומרי יצירה ונקבע תאריך.

חלק מההורים התחילו לעבוד כבר ביום שלפני, שיפו את הקירות, סתמו סדקים והובילו גרוטאות מכל רחבי הקיבוץ. למחרת הגיעו רוב המשפחות ואף חלק מהילדים ונירתמו למשימה. לשמחתנו המוטיבציה הרקיעה שחקים וגם חדרים שלא נכללו בתכנון המקורי קיבלו יחס וטיפול: חדרי

פינת הבובות נצבעו מחדש, הרהיטים שהיו במצב הגרוע ביותר הוצאו אל חצר הגרוטאות ופינו מקומם לחדשים שעתידים להגיע. ירקות לבד נתפרו לפינת הבובות, וארגזי התחפושות מוינו והועשרו בחפצים ותלבושות חדשים. בנוסף נוקו וסודרו מחדש חדר הטלויזיה, הממ"ד שהפך לסיפריה וכמובן הוקמה חצר גרוטאות לתפארת שמאז לא מפסיקה בה הפעילות.

ההצלחה והרוח הגבית של מהלך הגיוס קידם ועודד אותנו גם בהוצאה לפועל של שינוי נוסף במרכזן: בשיתוף מלא של הצוות חזרו ילדי סנונית לאכול ארוחת צהריים במרכזן - בסביבה נוחה ומותאמת לצרכיהם ולשעות הפעילות שלהם. החלק המרגש ביותר של כל העניין היה האווירה. בחלומותינו האופטימיים ביותר לא חשבנו שתהיה כזו רוח התגייסות ונכונות. כמעט כל הורי ילדי המרכזן הגיעו בשמחה, כולל משפחות מהמושבים, והכל נעשה מתוך רצון לעזור ושיתוף פעולה שליווה אותנו עוד ימים רבים אחרי הגיוס. המון תודה לכל ההורים - בלעדיכם זה לא היה קורה.

כנס קליטה בנירים / עם פטו רוצ'מן

ביום שישי יגיעו לכאן נציגי 50 משפחות שמתעניינות בקליטה בנירים. הם יסתובבו בקיבוץ ויקבלו הסברים על הקיבוץ

בהמשך נערוך סיור במשק הכולל 3 תחנות שיתנו נקודת מבט כללית על הקיבוץ: משק, קהילה + תרבות, חינוך. בשלב השלישי של הכנס יתקיים מפגש עם חברת 'קורום' - החברה המלווה את תהליך הבנייה, החברה תציג את הדגמים של הבתים העתידיים להבנות בשכונה החדשה, גודל מגרש, תווח המחירים ועוד.

ומי שהכנס אכן יעניין אותם?

לאחר הכנס, נמשיך בתהליך עם כל מי שמסלול הקליטה החדשה של "חבר מן המניין" מתאים לו. שלב ב' מתייחס לשכונה החדשה שעתידיה להבנות באזור מגורי התאילנדים כיום - שכונת "אורנים", תוך התחייבות של הנקלט לבנות את ביתו בנירים תוך שנתיים. ישנם בשכונה החדשה 32 מגרשים, כאשר היעד שהצבנו לעצמנו עומד על אכלוס 20 מגרשים, כלומר - קליטת 20 משפחות חדשות בשלב ב'.

ולאחר הכנס, איך מתקדמים?

לאחר הכנס יישב צוות צמיחה דמוגרפית וינתח את הנתונים, משם נמשיך בתהליך ההרשמה והקליטה. כל מי שמעוניין בקליטה יעבור את האבחונים הנדרשים שאנחנו מפנים אליהם דרך ועדת הקבלה בהיבט כלכלי ופסיכולוגי ולסיכום

ישנן המון הכנות לכנס, בהיבט הפרסום והקשר האישי עם המתעניינים. מדובר בעבודה קשה הכרוכה בהרבה מאוד שיחות טלפון מעבר לשעות העבודה של כל אחד מאיתנו. וכמובן ההכנות הטכניות, הכנת מצגת, הפקת חוברת ועוד. אני עובד גם על כיבוד מושקע ומקווה לכנס מוצלח עם הרבה אנשים שירצו להיקלט בנירים.

לירז

ביום שישי 22.1.16 מתוכנן כנס קליטה בנירים. שוחחתי עם פטו, חבר בצוות צמיחה דמוגרפית וממארגני הכנס, על מנת לשמוע על ההכנות והתכניות לכנס.

מה מטרת הכנס?

מדובר ב"כנס פתיחה", פתיחת שלב ב' של הקליטה בנירים. כאשר המטרה היא להגיע לכל מי שמתעניין בקליטה בנירים, ומתן תמונה כללית וראשונית על הקליטה.

מי קהל היעד?

קודם כל הבנים התושבים שגרים בנירים, אירית היא הכתובת שלהם והיא דואגת לקשר איתם. בנוסף, חשוב לנו להגיע לבני נירים שאינם בנירים, מגיל 26 ועד 44, ערכנו רשימה של כל הקבוצות של הבנים הנמצאים בגילאים הללו, בדקנו מי עומד בקריטריונים (בהיבט שאינו מתגורר בחו"ל, או שלא נקלט במקום אחר), התקשרתי לכל אחד מהבנים, הסברתי להם על הכנס והזמנתי אותם באופן אישי לכנס, שלחנו הזמנות אישיות למיילים. לתושבים בני נירים שלחנו את אותה הזמנה.

מה לגבי קהלים נוספים?

פרסמנו באתר הצמיחה הדמוגרפית של המועצה, אנשים מתקשרים ומתעניינים, אנו פונים לכל תושבי הדרום - ברדיוס של באר-שבע - אשקלון, מי שצורת החיים הזו נראית לו, מוזמן לבוא, לשמוע ולהתרשם. נעזרנו בחברת תקשורת חיצונית שמנהלת את כל הקמפיין והפרסום כלפי חוץ. ישנו מיני אתר הכולל פרסום, ישנו דף פייסבוק, ובנוסף, החברה הגיעה לנירים ליום צילומים לטובת הפקת סרטון שכבר רץ ברשת.

מה מתוכנן להיות בכנס?

הכנס יתקיים בין השעות 9:00-13:00, נפתח את הכנס בדברי פתיחה של המזכירה. תוצג למתעניינים מצגת על נירים כקיבוץ מתחדש, בהיבטים של האוכלוסייה, המשק והחינוך.

חוזרים הביתה, חוזרים לשדות, לאנשים, לכל מה שאוהבים

אנחנו רוצים לראות אתכם כאן - מצטרפים לשורשים וצומחים ביחד איתנו
בואו לבנות את ביתכם בנירים, שתי דקות באופניים מבתי הילדים

רוצים לשמוע עוד? הצטרפו
לכנס הקליטה שיתקיים בנירים
ביום שישי 22.1.2016 בין 9:00-13:00.
הכנס מתקיים בסופ"ש הראשון
של פסטיבל "דרום אדום" ובשבת
שלאחריו יתקיים בנירים יריד של
יוצרים מקומיים. שווה להישאר

לפרטים נוספים: 08-99854111 nirim.klita@gmail.com

קיבוץ נירים כלמיחה

דרום אדום בנירים

שבת שמחה צפויה כאן ב 23.1.16 כי דרום אדום זה לא רק כלניות
ענבל חמאי מספרת על מה שמצפה לנו

דוכני מכירה: לילך אבן צור- יצירות בבדים והפעלות לילדים, אלמוג חולות בקריאה בקלפים ומכירת לוכדי חלומות, חנה - מוביילים ומחזיקי מפתחות, עינב עם קוסמטיקה טבעית, אלה עם רהיטים מחודשים, פרנסין עם מוצרי טקסטיל לתינוקות, רוחל'ה עם שטיחים, משפחת שער- תמונות, צילומים ובגדים יד שנייה, אביבה גולן - עבודות עץ, אסתי (משלדג) - שמן זית, ענת הלר- עיסוי שכמות וקרקפת, ניצה חפץ- ציורים, ענבל- תכשיטים

לסיכום:

יהיה מדרחוב על הכביש שבין המרפאה לקומונה, יהיו דוכנים שימכרו במזומן (חברי קיבוץ ניתן לחייב דרך התקציב), יהיה שמח וזה יהיה כאן בנירים! פשוט תזמינו חברים, ומשפחות ותבואו ליום שכולו כיף מתוצרת מקומית.

מאיפה נולד הרעיון לשלב את נירים ב"דרום אדום"?

לפני 3 שנים לילך אבן צור, רותם איסר ואני בדקנו אפשרות לשלב את נירים ב"דרום אדום" בעקבות ההצלחה של יריד "נירים יוצרים" של דגנית. בשנה שעברה זה סוף סוף הצליח לצאת לפועל, הנהלת קהילה הסכימה לתת צ'אנס ולתקצב מעט, בעקבות ההצלחה בשנה שעברה קיבלנו השנה רוח גבית מצד הנהלת קהילה והם סייעו במימון, עמותת התיירות של המועצה "בשור שקמה" נרתמה וסייעה גם היא.

מה החשיבות של "דרום אדום" בנירים?

מדובר באירוע תרבותי לכל קהילת נירים ומשפחותיהם. ישנם בנירים הרבה מאוד יוצרים וברמה האישית מאוד חשוב לי להראות שיש כאן הרבה דברים טובים. כלפי קהל שאינו מהאזור חשוב לי להראות שנירים זה לא רק מלחמה.

זה יריד צבעוני וססגוני, המשלב בתוכו אמנים ובשלנים כולם מנירים. בזכות התמיכה התקציבית שקיבלנו השנה (מהנהלת קהילה ומעמותת התיירות), הצלחנו להביא מופעי רחוב שיופיעו לסירוגין לאורך כל היום, לילך אבן צור והשינשנים יארגנו הפעלות לילדים.

איזה דוכנים יהיו?

אוכל: קוסקוקוס של רותם, בית הקפה של עדי לגזיאל שי, חומס ומלבי של רמי ועדי חמאי, פרלינים ועוגיות ללא סוכן וגלוטן של שאולי, אוכל אתיופי ופיצה של הילה, אוכל מהמזרח הרחוק של טס, נקניקיה בלחמניה של הנעורים, עוגיות של אורן וולוז'ני, תה ועוגיות של משפחת שער.

בואו לבלות איתנו
יום מיוחד ומהנה באווירה כפרית
סוף השבוע הראשון של 'דרום אדום'
יום שבת | 23.1.16
בין השעות 10:00-16:00

מדרחוב נירים יוצרים
פסטיבל 'דרום אדום'
בהפנינג ססגוני בקיבוץ נירים:

דוכני אוכל וקינוחים, ירקות טריים מהשדה,
אומני רחוב והפעלות לילדים, תכשיטים,
קוסמטיקה טבעית, קריאה בקלפים,
מוצרי בד מעוצבים לתינוקות, תיקים
ועוד הרבה דוכני אומנות ומתנות
כולם פרי יצירה מקומית

הדלקת נר במסגרת הרצאתו של הראל סטנטון

מצעד למפיונים ומופע להטוטי אש - חנוכה

ריקודים בליל השנה החדשה

**"חמש מכשפות הלכו לטייל",
הצגה לכבוד חנוכה**

ערב יצירה לחנוכה

אירוע פתיחת שנת השבעים

ביום הכי קר בחורף זה... בלב חם, התכנסנו ילדים ומבוגרים לציין את פתיחת שנת ה-70 בקומונה. סולו וגילה גזרו את הסרט והסירו את הלוט מעל הלוגו לשנה זו, ברכת המזכירה הוקראה, הנערים מילצרו עטורים בסינרים מתאימים וכולנו התענגנו ממאפיה של דניאלה וממוסים בטעמים שונים. המשחקים של פעם שתוכננו לאירוע זה נדחו למועד אחר, בשל מזג האוויר הסגרירי ששרר באותו יום.

אירוע זה הוא רק יריית פתיחה לאירועים שונים השזורים בשנה זו ומהווים יחדיו את אירועי שנת ה-70.

נאוה עציון

יובל בוכשטב - עבודות עץ

אני מוכר עבודות בהזמנות המגיעות מפה ומשם, בעיקר מחברים ואנשים שראו את העבודות בפייסבוק. אם מישהו רוצה להזמין עבודה הוא יכול להתקשר אלי או לשלוח לי הודעה בדף הפייסבוק: 'יובל בוכשטב/עבודות עץ' **האם השתתפת בתערוכה או שיש לך תכניות לעתיד להציג בתערוכה?**

בשנה שעברה השתתפתי באיזה תערוכה במודיעין, בקושי הסתדר לי להגיע לשם, בסוף הייתי שם רק שעה. תכלס הפלטפורמה שלי להצגת עבודות היא דף הפייסבוק שלי.

מה התכניות שלך להמשך בתחום זה או באמנות בכלל? החלום שלי זה ללמוד אמנות בבצלאל, בנוסף אני מתכנן להמשיך לגלף בכל מקרה, גם אם לא אעבוד בתחום, זה פשוט מה שאני אוהב לעשות.

לירז

הפסלים שלך מדהימים, איפה למדת לפסל? לא למדתי גילוף מעולם, אבל את הרקע האומנותי למדתי בחוגי האומנות בקיבוץ מגיל צעיר. **כמה שנים אתה עוסק בפיסול?** בסביבות החמש שנים.

באיזה חומרים אתה מפסל? רוב העבודות הן מעץ, אחדות גולפו מדלוריות וירקות שהיו בהישג יד. העצים העיקריים שאני עובד איתם הם מיפל, דובדבן ואבובי.

האם מדובר בתחביב או מקצוע? כרגע מדובר בעיקר בתחביב. **האם אתה מוכר? אם כן, איך אתה מפרסם את העבודות? איפה אפשר לקנות?**

קרקוב- לא יושבים בחושך / בר הפץ

הפולנים, כך נראה, הם עדה שאוהבים כשרוצים לרדת על מישהו. אבל הם לא נראים כמי שרוצים להתנצל על זה. בר וענת יודעים למה.

בגלל השופינג - הרשתות (ויש שם הכל) זולות ב- 30-40 אחוז מישראל, יש גם כמויות אדירות של חנויות מעצבים. בקיצור שווה.

בגלל המחירים - כי מלון טוב באמצע העיר יעלה לכם 400 שקל ללילה, ובמסעדה לא תצליחו להוציא יותר מ- 170 שקל לזוג גם אם תתאמצו.

בגלל שהאלכוהול מעולה ועולה שליש מהמחיר בארץ. כי היא פשוט מגניבה.

ואם כבר החלטתם לטוס, אז שתי המלצות:

טוסו בשבוע האחרון של יוני בזמן שמתקיים שם הפסטיבל לתרבות יהודית, הפסטיבל שהוא הגדול מסוגו באירופה, מחייה את כל הרובע היהודי, ובעיקר מלא מוזיקה, מטכנו ועד

קלאסי, ממופעי חזנות ועד הופעות רוק. בערב סיום של הפסטיבל מתקיים מופע בכיכר המרכזית של הרובע, ניתן לראות להקות וזמרים יהודים מכל העולם מופיעים מול עשרת אלפים פולנים משולהבים, זה שווה כל רגע. אווה בחורה פולניה מקרקוב, שעשתה דוקטורט בהיסטוריה יהודית, דוברת עברית טובה ומדריכת טיולים בחדסד, מאוד מאוד מומלצת, הפרטים שלה אצלנו. אז טוסו לקרקוב ולא תצטערו....

גב - הטיסות מעובדה מאוד מומלצות, שדה תעופה קטן וחמוד ומחיר כרטיס הטיסה רק 90 יורו, שווים את הנסיעה לשם...

את חגיגות השנה החדשה בילינו (ענת ואנוכי) בקרקוב. עולה השאלה שחזרת על עצמה בכל פעם מחדש - למה קרקוב? לנו לפחות זו בכלל לא שאלה, זו הפעם השלישית שלנו שם בשנים האחרונות ואני מניח שיהיו עוד הרבה. האמת שהנסיעה הזו לא היתה ממש מתוכננת, אבל כשגילינו שיש טיסות זולות במהלך החורף אז ברור שקפצנו על העגלה.

אז למה קרקוב ?

כי היא אחד מאתרי התיירות הכי שווים ומתפתחים באירופה, אבל לא נמצאת על המפה של הישראלים בגלל הקונוטציה של אושוויץ. כי היא יפיפיה כמו פראג, אבל חיה ונושמת ולא מרגישה כמו מוזיאון פתוח. כי היא מלאה סטודנטים שעושים אותה מקום שמח ומלא תרבות. בגלל הרובע היהודי, שנשאר שלם, ומחזיק היום את הריכוז הגבוה ביותר של בתי הכנסת בכל אירופה, אבל למעשה, אותו רובע הפך להיות סוג של פלורנטין - מלא פאבים, מסעדות, וחנויות מעצבים. בגלל המפעל של שינדלר. בגלל הגודל - למעשה יש לקרקוב שני מרכזים: העיר העתיקה שהיא מאוד קומפקטית, וקז'מיז' (הרובע היהודי). והם שניהם במרחק 10 דקות הליכה. ככה שאין שום סיבה בביקור של ארבעה ימים לקחת מונית, אוטובוס או חשמלית, את הכל אפשר ללכת ברגל ובקלות.

הטיסה לכנס בקולרדו והתפנית בעלילה

אדל יצאה לספר באמריקה כמה קשים החיים בנגב והתברר לה שגם בקולרדו מסתבכים עם 'תקנון חתונות ולוויות'

מאיפה חזרת?

הייתי במהלך חופשת חנוכה בקולרדו ובפלורידה, הטיסה לקולרדו היתה לצורך כנס גדול שתוכנן ומפגש עם תורמים.

איך הכל התחיל?

בשנים האחרונות פנו אלי גופים שונים ואנשים פרטיים המעוניינים לשמוע איך זה לחיות בקרבת הגבול, אנשים וקבוצות מגיעים לסיורים בנירים. הכנתי מצגת עם נתונים ותמונות שצילמתי כי אני מתעדת סדרתית ואובססיבית, הכנסתי למצגת את הקטע של יגאל מוסקו מערוץ 2 המתעד את היום האחרון והנורא של "צוק איתן" בנירים, אני מפתחת את המצגת כל הזמן. על מנת להראות את דרכי ההתמודדות שלנו עם המצב, הכנסתי גם את פעילותי ב"תנועה לעתיד הנגב המערבי", וגם תמונות של המיגוניות המצוירות בנירים. במהלך הסיורים אני נותנת לקבוצות את האפשרות להחליט כמה לשלם, בסיכום עם אריק, החלטנו שהכל הולך לפרויקט הציור על המיגוניות, כתרומה, מרגיש לי בנוח לבקש תרומה לטובת הפרויקט הזה.

ובכל זאת, איך מתוך כל זה יצאה לפועל הנסיעה לקולרדו?

במהלך הקיץ האחרון היה באחד הסיורים שארגנתי נציג מקולרדו.

יום שישי אחד, כשאני באמצע הספונג'ה, התקשרו אלי מקולרדו לברר אם אסכים לבוא ולדבר באירוע התרמה גדול שהם מארגנים בקהילה, כמובן שהסכמתי אבל העליתי את הבעיה שהכנס תוכנן לתחילת דצמבר ואני מורה, לכן לא אוכל להגיע. הם דחו את הכנס לחופשת חנוכה על מנת שאוכל להשתתף.

דובר על כנס התרמה גדול של נשות הקהילה, זו קהילה שתורמת בדרך כלל למועצה אזורית רמת נגב, הם תרמו בעבר 50 אלף דולר לעמותה שהפיקה את סרטי חוסן (ביניהם "הבלון").

תכננתי לנסוע לשני לילות לקולרדו ומשם להמשיך לדודים שלי בפלורידה, אבל תכניות לחוד ומציאות לחוד...

10 דקות לפני שיצאתי לשדה התעופה קיבלתי מייל- "תתקשרי דחוף". התקשרתי לאיש הקשר בקולרדו, "האירוע בוטל. אחד האנשים המרכזיים בקהילה נפטר, ההלוויה מתוכננת ליום בו אמור להתקיים הכנס".

אז מה עושים?

זה בדיוק מה ששאלתי את עצמי וגם אותם, הם אמרו שהכרטיס כבר שולם ולכן אם אני רוצה אני יכולה לבוא בכל זאת והם יראו מי יוכל להפגש איתי, הם גם אפשרו לי לנסוע ישירות לפלורידה לדודים שלי. יצאתי מהבית מבלי לדעת לאן אני טסה, במונית, בדרך לשדה, ניסיתי לברר מה קורה, התקשרתי לבן דוד שלי אבל אצלו היה אמצע הלילה כך שהוא לא כל כך ידע מה לומר לי. דיברתי עם סוכנת הנסיעות שלי (השעה היתה 7:00 בבוקר), היא אמרה לי להמשיך בתכניות שלי וכך עשיתי. טסתי לקולרדו, טיסה ארוכה ומתישה של 27 שעות, הגעתי למלון בשעת ערב ולמחרת אספו אותי נציגי הקהילה למשרדים שלהם.

כאמור, באותו יום היתה הלוויה של אחד מבכירי הקהילה, מקובל אצלם שמתקיים טקס למת ואחריו נוסעים לבית העלמין הנמצא במקום מרוחק יותר. מרבית האנשים השתתפו בטקס וחזרו למשרדים כשהסתיים. נפגשתי עם 30 אנשים נחמדים שמאוד העריכו שבאתי בכל זאת. סיפרתי להם איך זה לחיות על הגבול, הראיתי להם את המצגת, ואת הסרט של חוסן (שגם לו הם תרמו). היה מפגש מאוד מרגש והם שאלו אותי אם אסכים לבוא שוב. במהלך הטיסות היה לי קשה אבל במבט

יום שישי אחד, כשאני באמצע הספונג'ה, התקשרו אלי מקולרדו לברר אם אסכים לבוא ולדבר באירוע התרמה גדול שהם מארגנים בקהילה, כמובן שהסכמתי אבל העליתי את הבעיה שהכנס תוכנן לתחילת דצמבר ואני מורה, לכן לא אוכל להגיע. הם דחו את הכנס לחופשת חנוכה על מנת שאוכל להשתתף.

לאחר היה שווה.

המשכתי משם לדודים שלי וחזרתי הביתה.

לפני שטסת סיפרתי לי על מתנה שאת מתכ-

ננת לקחת איתך לשם

נכון. קניתי לנציגי הקהילה פסלון יפה ומיוחד שפיסל ירון בוב ממושב יתד (ירון מפסל פסלים מחלקי קסאמים ופצמ"רים), קניתי להם פסל של ורד שעומד על גבי מפת ארץ ישראל ובוקע מתוך המיקום של אשכול. לא הבאתי איתי את המתנה כי היא מאוד כבדה ולא הייתי בטוחה שאגיע לקולרדו כשיצאתי מהבית. הבטחתי להם שכשיגיע בפברואר נציג שלהם, אשלח איתו את הפסל שיקשט את המשרדים שלהם.

לירז

הנופש ברכב/ שגיא בשן

את הסטיישינים, הכי אהבנו את הוולו כי היו לו פטנט הבגאז' היה נפתח לשני כסאות מה שהיה מרווח את כל הנסיעה. ואז היינו נוסעים דחוסים (או אם היה וולו אז לא) בין התיקים ברכב לא ממזג אבל לאמא תמר תמיד הייתה מגבת לחה בשקית ופשוט היינו מוציאים אותה מהחלון ואז מנגבים את פנינו המיוזעות במגבת הצוננת. והיו את התחנות הקבועות כאלה ש"הנופש ברכב" לא יכל שלא לעבור דרכן. שוקו ביוטבתה ובצפון פנקייק בבית הפנקייק.

והדרך חזרה הייתה תמיד כל כך ארוכה ואקורד הסיום היה באקונומיה להחזיר את מה שנשאר ומסיימים היכן שהתחלנו במחסן הנופש ואז מתחילים לספור את הימים עד ל"נופש ברכב הבא" הנופש ברכב.

גולת הכותרת של חופשת הקיץ הייתה אצלנו במשפחה תמיד "הנופש ברכב" הקונספט אורזים את כל הילדים ברכב ונוסעים לשבוע. היעדים היו הכי רחוקים שאפשר, מסיני - שארם אל שיח, מיצרי טיראן, ראס מוחמד, ראס בורכה, או בצפון - כנרת ורמת הגולן.

כל נופש היה מתחיל במחסן הנופש. לי כילד היה זה עולם קסום של אביזרי נופש. היה את הגלגלת שהצמידו לגגון הרכב כזאת שסידרה סככה נשלפת בכל מקום שהרכב עצר. והיה את כירות הגז השונות קטנות כגדולות ואסור לשכוח את הגרב המיוחדת ללוקס, את הצידניות ואת האוהל הענק. אבל הכי אהבתי את הביקור באקונומיה. היו שם את השימורים שרק למי שיצא לנופש ברכב היה מותר לקבל: עלי גפן, חלב משומר, גיפילטע פיש בשימורים. והיו את הרכבים,

מתורגם

ילדותו של ישו - מאת : ג'.מ.קוטזי
מוניטין מפוקפק - מאת : ג'ון גרישם
סודות באפלה - מאת : הרלן קובן
הטבחית של הימלר - מאת פרנס-אוליבייה ז'יסבר
טובת הילד - מאת : איראן מקיואן
אישי - מאת : לי צ'יילד
העולם עד אתמול - מאת : ג'ארד דיימונד
אחרי שנפלנו (ספר שלישי) מאת : אנה טוד
אחרי שנפלנו (ספר רביעי) מאת : אנה טוד

קריאה נעימה.

עדיין אפשר לבוא לספריה לקחת ספרי עיון שיצאו

משימוש אשמח לתת שרות בתאום טלפוני.

מרים יבלונקה

רשימת הספרים לחודש ינואר 2016

מקור ישראלי

לוחם חשאי - מאת : מוקי בצר
אהבה, תשוקה, זוגיות - מאת : אושרת קוטלר
ים ביני לבינך - מאת : נורית גרץ
יהלום - מאת : מיכל אדלר
פוקר פייס - מאת : מיכל אדלר
אהבה אסורה בפרטבורג - מאת מייסה בן דוד
אהבתה של גברת רוטשילד - מאת : שרה אהרונה

קִטֵּעַ - קִטֵּעַ

עורך: אדם לוי

ווער וועט בלייבן / אברהם סוצקבר

ווער וועט בלייבן? וואס וועט בלייבן? בלייבן וועט א ווינט, בלייבן וועט די בלינדקייט פונעם בלינדן, וואס פארשווינדט. בלייבן וועט א סימן פונעם ים: א שנירל שוים, בלייבן וועט א וואלקנדל, פארטשעפעט אויף א בויים.

מי ישאר? מה ישאר? אולי הרוח על הים, וישאר העיוורון של העיוור שנעלם. וישאר סימן של ים: חוט דק של קצף מתנוצץ, וישאר ענן קטן אשר נתפס בראש העץ.

דב גולמבוביץ

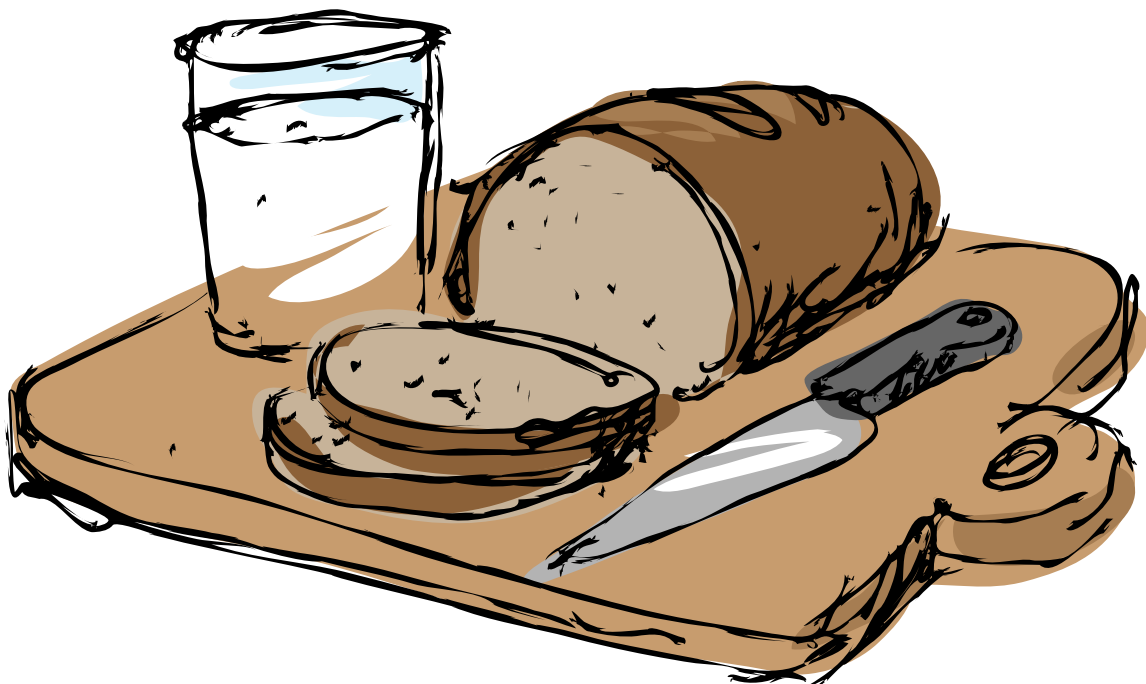
לפני מספר שנים טיילנו עם הנכדה, מיקה, בכיכר המדינה. היו שם לוחות גדולים, ועל אחד מהם הופיע שיר ביידיש של אברהם סוצקבר. התרשמתי ממנו מאוד והעתקתי אותו. אברהם סוצקבר נחשב למשורר הגדול של השואה. הוא היה בגטו ווילנה יחד עם אבא קובנר, רוז'קה קורצ'אק ואחרים. לקראת חיסול הגטו הם יצאו ליערות בלארוס, כדי להצטרף לפרטיזנים. סוצקבר הגיע לארץ ב-1947 ונפטר ב-2010. בשיחה עם ענת חפץ, נכדתה של רוז'קה קורצ'אק, היא סיפרה לי שסוצקבר גם כתב שיר לזכרה של סבתה, תחת השם "רוז'קה", לאחר מותה ב-1987. רוז'קה נשלחה לארץ על ידי הלוחמים, והיא הייתה הראשונה להגיע משם ולספר על מה שקרה ליהודים. מכיוון שדיברה ביידיש, סופר שבן גוריון העיר שהשתמשה ב-"שפה זרה וצורמת". לאחרונה תרגמתי מידיש רשימות רבות שנכתבו על ידי אמה של חברת קיבוץ בנגב, שביקשה להעביר לנכדיה זכרונות על קורות המשפחה. התיאורים על חיי היהודים בפולין בזמן מלחמת העולם הראשונה והיחסים עם הכובשים הגרמנים היו מעניינים וחושפניים ביותר. אבל נוסף על כל אלה, גם נהניתי מהמפגש המחודש עם שפה שהיא עשירה וססגונית מאוד.

שיר מאת טהא מוחמד עלי

וְכֵן,
לִקְחָ לִי
שְׂשִׁים שָׁנָה תְּמִימוֹת
עַד שֶׁהִבְנֹתִי,
כִּי הַמַּיִם הֵם הַטּוֹב שֶׁבְּמִשְׁקָאוֹת,
וְכִי הַלֶּחֶם הוּא הַטָּעִים בְּמִאֲכָלִים,
וְכִי אֵין עֶרֶךְ אֲמָתִי לְאַמְנוֹת כְּלָשָׁה
אֶלָּא אִם תִּחְדִּיר מֵעֵט אֲשֶׁר
לִלֵּב הָאָדָם.

תקוה איתי

קטע זה תלוי אצלי בכיתה, ליד שולחן העבודה שלי, והוא מאוד מצא חן בעיני. כבר שנים הוא מלווה אותי, ולאחרונה מלאו לי שישים, כך שעכשיו הוא משמעותי אפילו יותר.

תוכנית שנת ה-70

מאי 2016

5/6 יום שישי
טיול היסטורי.
5/25 יום רביעי - א.ארבע
מאוחרת ל"ג בעומר
בשיתוף הגינה הקהילתית
והחינוך.

יוני 2016

6/17 יום שישי
ערב תוצרת עצמית.

יולי 2016

7/9 יום שבת
א.ארבע בברכה.

אוגוסט 2016

8/12 יום שישי - יום הילד.
8/20 יום שבת - א.ארבע
עם הגד"ש ובית האריזה.

ספטמבר 2016

9/9 יום שישי - משפחות
מארחות משפחות לא.ערב.

אוקטובר 2016

10/23 יום ראשון - חג
הקיבוץ 70 שנים לנירים
מחזמר משלנו "זרעים של
מסטיק".

תערוכות:

- שחזור תמונות
- "אתנו תמיד"
זוכרים את חברנו שנפטר.

ינואר 2016

1/2 יום שבת - פתיחת שנת
ה-70 וארוחת ארבע.
1/29 יום שישי
יום הוותיק

פברואר 2016

2/11 יום חמישי
שיחות סלון.
2/13 יום שבת - אירוע
ספורטיבי בכבישים
החדשים.
2/25 יום חמישי
שיחות סלון.

מרץ 2016

3/12-10 ימים חמישי -
שבת - מחזור 1 טיול קיבוץ.
3/19-17 ימים חמישי-שבת
- מחזור 2 טיול קיבוץ.
4/2-3/31 ימים חמישי -
שבת - מחזור 3 טיול קיבוץ.

אפריל 2016

4/16 יום שבת
נירים שלא הכרת.
4/30-29 ימים שישי-שבת -
הכנת פסיפס.

בחירת יו"ר של מה?

לקראת החלפתו של יוסי רקח כיו"ר הוועדה הכלכלית/ עסקים קיבוץ נירים, יש מקום לדון במהות התפקיד והגדרתו מחדש. האם רק של הצד העסקי? או של כל הקיבוץ כולו? הרי הקהילה והמשק שלובים זה בזה. הגדרת חברות באחת משפיעה על המשק העסקי. בעצם צריך הגדרה אחרת או רחבה יותר של הוועדה הכלכלית. אחריות על כל המרכיבים שקשורים להתנהלות המשקית והקהילה כאחד. לפעמים ההפרדה מלאכותית, הרי חברי הקיבוץ הם הבעלים של שתי הישויות גם יחד. נכון שיש נציגים בוועדה מכל המגזרים אבל הכיוון הוא עיסקי כלכלי ולא מבט משוטף על כלל הקיבוץ.

ואת מי לבחור ליו"ר?

מתחילת התפקיד היו"ר היה חיצוני למערכת, לא חבר נירים, כאשר בעלי התפקידים המרכזים היו ברובם חברי הקיבוץ. עם חלוף הזמן הגענו למצב שבו רוב בעלי התפקידים - להוציא את תפקיד המזכירה הם לא חברי נירים. יש מקום לשקול בחירת חבר קיבוץ מתאים לתפקיד. נכון שההצעה לא רב, ולא כל מי שמתאים גם רוצה לעשות את התפקיד, אבל יש לעשות כל מאמץ למצוא אחת או אחד כזה.

צמיחה דמוגרפית, האם גם גידול במאגר ממלאי תפקידים מרכזיים לעתיד?

בעבר רוב התפקידים המרכזיים היו של חברי קיבוץ, מסיבות שונות שמפאת קוצר היריעה לא אדון בהן כעת רוב ממלאי התפקידים הם מבחוץ. האם כשלנו בהכנת ממלאי תפקידים? חוסר פרגון? רצון לשמור על מקומות פרנסה/עבודה [הרי אין הבטחה לחזור למקום העבודה הקודם] ? אי בחירת חברים/ות חדשים בקיבוץ לעומת הבאת שכירים מבחוץ, אולי צריך להתחיל לבחון ולעודד את הבאים בשערינו למלא גם תפקידים כאלה. והמזכירה היא יוצאת מן הכלל שמעיד על הכלל.

האגם! בשעה טובה יש גדר. ומה עם האורז?

בשנה שעבר בתחילת עבודת התשתיות ויצירת האגם כתבתי כאן [כמעט 70 - עוד 19 חודש]

התדעו, ילדים,

כי חברי הם צפרדעים,

לקפץ, לנתר הם יודעים!

כל היום הם שרים, קנה-קנה-קנה...

הנרקיס מלך הבצה!

לא ילדים כי אם מבוגרים ומבוגרות, לא צפרדעים כי אם ירקות, לא לקפץ אלה לעבוד במעדר ולשתול, לא ביצה זו כי אם גינה קהילתית.

לידה הקימו אגני תיעול, ששימושם רב מאוד, הרי כמה רעיונות, אולי כמו בשיר יהיו כאן צפרדעים, סלמנדרות, צמחיית מים, [גם נרקיסים] בשלולית חורף חדשה למדי שצמחה כאן באמצע הקיבוץ. אולי אפילו יופיע כאן עגולשון שחור גחון ואז נהפוך לאטרקציה לאומית. וכן יגיע למקום ציפורי החורף ולא נסע לאגמון בצפון, גם הגינה הקהילתית תוכל להרחיב שורת גידוליה ולנסות לגדל אורז בברכה [אני מניח שאורן בוכשטב לא ייתן להזדמנות כזו לחמוק בין אצבעותיו]. בין צמחי המים יגדל הפפירוס, חדר עשיית נייר יפרח במרכזון הסמוך, בקיצור שפע רעיונות לשימוש בשלולית חורף חדשה שלא מופיעה בשום מפה מקומית או ארצית [בטח עוד עונה כמו השנה וגם בגוגלארץ היא תופיע]. ולא ידעתי כמה צדקתי.

נמרוד חפץ

לזכרם

אילן בר-און 16.1.84 - 29.6.69

בנימין חפץ 6.1.92 - 24.8.26

דב (דובון) אגמון 21.1.92 - 22.1.25

אבינעם אבני 29.1.2011 - 15.5.1926

אמנון דגיאלי 19.1.2013 - 26.5.1925

